

GÁL FERENC

**Ház körüli munkák**

27.

Ahelyett hogy magára maradna  
a démonokkal. Nekiállna  
ablakot pucolni, főzni,  
vagy a mandragóra sikolyától  
rettegni tévéfotelban,  
eljöhetne sárga busszal hozzám.  
Itt is napjárta a konyha,  
ugyanúgy készítheti el az állatot,  
a héten ráadásul járdát öntök.  
Tenyerét vagy étolajjal megkent  
talpát megörökíthetjük a csillogó  
betonban. Hallhatjuk, ahogy a víz  
fölfelé szivárog, és odanézhethünk,  
ahogy a nyomokat kitölti. Ha megvan  
ez is, készülődhetünk a vacsorához.  
Gyertyát gyújtva, arról meg egy köteg  
csillagszórót, hogy mint talpig  
bársonyember, aki máris csupa fül  
a vér szavára, szikrazáporon át  
hajladozzak és kínáljak, ráérősen,  
áthallások nélkül.

30.

Az én nevemben ne beszéljenek  
a tárgyak. Akkor se, ha jelzik,  
hogyan rétegződik bennem  
ez a nyugalanság. Zokniban  
ücsörgök a befüggönyözött  
szobában, és tagjaimban  
külön-külön fáradtságot érzek.  
Vagy átvágok a disznóvényes zónán,  
levágom a folyón túlról hozott süldőt,  
és kibontom.  
Fényképeket készítek az alakuló  
csendeletről, és küldök belőlük.  
Nem ragozom, miben más  
az áldozati állat, vagy mit üzen  
a dombvidék szokása.  
Zajt csapok a gépi darálóval,  
nagynyomású vízzel, és a tűz  
színezte gőzben már a mozgásom is  
arra vall az utcán lassítóknak:  
egy vagyok közülük.